

Leo Trotskij: Krigsfaran, försvarspolitiken och oppositionen

(Tal vid centralkommitténs och centrala kontrollkommissionens gemensamma möte 1 augusti 1927.)

[I juni 1927 sammanträdde den centrala kontrollkommissionens presidium för att diskutera frågan om att utesluta Trotskij och Zinovjev ur partiets centrala exekutivkommitté. De lyckades inte komma fram till något beslut. Frågan var inte tillräckligt "förberedd". Den stalinistiska strategin gick ut på att försiktigt portionera ut slagen mot partiet. Under juni och juli följde en konstant hets mot oppositionen. Vid centralkommitténs och den centrala kontrollkommissionens gemensamma plenarmöte i slutet av juli och början av augusti fördes frågan fram om att utesluta oppositionens medlemmar ur partiets ledande organ. Vid detta möte blandade man medvetet ihop frågan om krigsfaran med frågan om oppositionen. Syftet var att i största möjliga grad förbittra den efterföljande kampen mot oppositionen. Men inte ens det gemensamma plenarmötet kom fram till något beslut om att utesluta Trotskij och Zinovjev ur centralkommittén. Stalinfraktionen behövde ytterligare några veckor för att utveckla agitationen att oppositionen var "allierade" till Chamberlain.]

Nedan återges det tal Trotskij höll 1 augusti 1927 om krigsfaran och försvarspolitiken. Ur "Stalins förfalskarskola", s 94-101.]

Trotskij: Jag har fått 45 minuter på mig och skall vara så kortfattad som möjligt, med tanke på hur omfattande ämnet är. I era teser påstår ni att oppositionen försvarar någon sorts trotskistiska formuleringar i frågan om krig och defaitism.¹ Fantasier! Paragraf 13 i era teser ägnas helt och hållet åt detta struntprat. Oppositionen i sin helhet kan inte på något sätt hållas ansvarig för mina tidigare meningsskiljaktigheter med Lenin, motsättningar som i dessa frågor var av helt underordnad karaktär. Jag skall kort besvara dessa löjliga insinuationer. Under det imperialistiska [Första världskriget] skrev jag flera appeller till det internationella proletariatet, appeller som samtliga handlade om kriget och kampen mot kriget. De skrevs i det första folkkommissarierådets namn och i partiets centralkommittés namn. Jag skrev det avsnitt i partiprogrammet som handlar om kriget, huvudresolutionen till partiets åttonde kongress och resolutionerna till flera sovjetkongresser, manifestet från Kominterns första världskongress som till stor del behandlade kriget, och det programmatiska manifest som antogs av Kominterns andra världskongress, och vilket ägnar stort utrymme åt att analysera kriget, dess konsekvenser och framtidsperspektiven. Jag skrev tredje världskongressens teser om den internationella situationen och perspektiven på krig och revolution. Centralkommittén utsåg mig för att inför den fjärde världskongressen rapportera om den internationella revolutionens framtidsutsikter och kriget. Vid den femte världskongressen (1924) skrev jag manifestet till tioårsminnet av det imperialistiska kriget. Det fördes ingen som helst diskussion om dessa dokument i centralkommittén. De inte bara antogs utan debatt, utan också praktiskt taget utan ändringar. Jag undrar: hur kommer det sig att mina "avvikelser" inte märktes under mitt långvariga och intensiva arbete i den Kommunistiska internationalen?

Och nu skall jag plötsligt ha brutit med leninismen, därför att jag 1926 tillbakavisade Molotovs absurda och okunniga paroll till de engelska arbetarna om "ekonomisk defaitism". Varför drog då Molotov tillbaka sin löjliga paroll så fort jag hade kritiserat den?

Molotov: Det fanns aldrig någon paroll.

Trotskij: Det är ju det jag säger. Det var nonsens men aldrig någon paroll. Det är precis det jag säger. **(Skratt)** Varför överdrevs de gamla motsättningarna så kraftigt, motsättningar som dessutom undanröjts för länge sedan? I vilket syfte? För att skylta över och dölja de verkligt påtagliga och

¹ Med **defaitism** menas att inte ta ställning mellan två stridande parter. Lenin använde denna term för att beteckna att marxister inte tog ställning mellan två krigförande imperialistiska block.

nuvarande meningsskiljaktigheterna. Går det verkligen att på allvar ställa frågan om revolutionär kamp mot kriget och ett verkligt försvar av Sovjetunionen, och samtidigt satsa på den anglorska kommittén? Är det möjligt att leda arbetarmassorna mot generalstrejk och väpnat uppror under kriget, och samtidigt sikta på att bilda ett block med Purcell, Hicks och andra förrädare? Jag frågar: **skall vårt försvar vara bolsjevikiskt eller trade-unionistiskt?** Det är kärnfrågan!

Låt mig först få påminna er om vad den nuvarande ledningen under hela förra året lärde proletariatet i Moskva. Allt koncentrerades kring denna punkt. Jag citerar ordagrant ur Moskvakommitténs direktiv: ”Den anglorska kommittén kan, måste och kommer otvivelaktigt att spela en mycket viktig roll för att bekämpa alla angrepp mot Sovjetunionen. Den [den anglorska kommittén] kommer att vara ett samlande centrum för det internationella proletariats kamp mot den internationella borgarklassens försök att inleda ett nytt krig.”

Molotov har anmärkt att ”vi med hjälp av den anglorska kommittén malde sönder Amsterdam”.² Uppenbarligen begriper han inte ett dyft ens nu. Vi malde sönder arbetarna i Moskva och i hela världen, vi lurade dem vilka som var deras fiender och vilka som var deras vänner.

Skrypnik: Vilken ton!

Trotskyj: Tonen är anpassad till frågans allvar. Ni stärkte Amsterdam och försvagade er själva. *General Council*³ är nu mer enat mot oss än någonsin.

Men det måste sägas att den anglorska kommitténs anhängare visar sin ståndpunkt mycket klarare, mer fullständigt och ärligare i de direktiv jag just läste, än i det skolboksaktiga hokus-pokus som Bucharin framställt. Moskvakommittén lärde Moskvas arbetare och politbyrå lärde Sovjetunionens arbetare att vår arbetarklass i händelse av krig kunde få stöd från den anglorska kommittén. Det var så frågan stod politiskt. Men detta stöd visade sig vara ruttet. Lördagens **Pravda** talar i en ledarartikel om ”förrädarnas enhetsfront” i *General Council*. Till och med Arthur Cook, Tomskijs egen älskade Benjamin, håller tyst. ”En fullständigt obegriplig tystnad!”, utropar **Pravda**. Det är er ständiga refräng. ”Detta är fullständigt obegripligt!” Först satsade ni på gruppen kring Chiang Kai-shek, jag menar kring Purcell och Hicks, och sedan satte ni allt hopp till den ”lojale” Wang Jingwei, det vill säga Arthur Cook. Men även Cook svek, precis som Wang Jingwei svek – två dagar efter att Bucharin placerat honom bland de lojala. Ni band *Minority Movement*⁴ till händer och fötter och överlämnade dem till herrarna i *General Council*. Även i *Minority Movement* vägrade ni ställa verkliga revolutionärer mot de slippriga reformisterna, som ni för övrigt är oförmögna att konfrontera överhuvudtaget. Ni förkastade ett litet men stabilt stöd till förmån för ett större men ytterst ruttet stöd. När man korsar en smal och opålitlig bro kan en klen men stadig stötta visa sig vara ens räddning. Men ve den som hugger tag i en ruttan stötta som rasar vid minsta beröring – då faller man oundvikligen ner i avgrunden. Er nuvarande politik är en de ruttna stödets politik i internationell skala. Ni lutade er i tur och ordning på Chiang Kai-shek, Feng Yuxiang, Tang Shengzhi, Wang Jingwei, Purcell, Hicks och Cook. Vart och ett av dessa stöd rasade när de behövdes som bäst. Precis som i **Pravdas** artikel sade ni först, ”Detta är fullständigt obegripligt”. Redan nästa dag tillade ni, ”Vi förutsåg det nästan.”

2 Med ”Amsterdam” menas den så kallade 2½:e internationalen, en internationell organisation som stod ”mitt emellan” socialdemokratin och den Kommunistiska internationalen. 1923 anslöt den sig åter till den internationella socialdemokratin.

3 De brittiska fackföreningarnas ledande organ.

4 **Minority Movement** (minoritetsrörelsen) utgjorde den brittiska fackföreningsrörelsens vänsterflygel. Den initierades och inspirerades av kommunisterna men fick ett allt större stöd bland hundratusentals icke-kommunistiska fackföreningsmedlemmar. När de brittiska fackföreningsledarna lämnade den anglorska kommittén bröt de ryggraden av **Minority Movement**, och den minskade alltmer i omfattning tills den slutligen upplöstes.

Och Kina?

Låt oss titta på den taktiska, eller snarare strategiska, linjen i Kina i sin helhet. Guomintang är den liberala borgarklassens parti under en revolutionär period – och den liberala borgarklassen drar med sig, lurar och förräder arbetarna och bönderna.

På era order stannade kommunistpartiet kvar i Guomintang trots alla förräderier, och det underkastade sig dess borgerliga disciplin.

Guomintang gick med i Komintern, men underkastade sig aldrig dess disciplin, och utnyttjade bara Kominterns namn och auktoritet för att lura de kinesiska arbetarna och bönderna.

Guomintang var bara ett skydd för godsägarnas generaler, som håller bonden/soldaten i ett fast grepp.

I slutet av oktober förra året krävde Moskva att jordbruksrevolutionen skulle bromsas så att man inte skrämde bort godsägarna som har befälet över armén. Arméerna blev både de små och stora godsägarnas ömsesidiga försäkringsorgan.

Godsägarna har inget emot att deras militära expeditioner kallas nationellt revolutionära, så länge de har makten och jorden i sina händer. Proletariatet, en ung revolutionär kraft som på inget sätt är underlägset vårt eget proletariat 1905, tvingades in under Guomintang's kommando.

Moskva gav de kinesiska liberalerna ett råd: ”Lagstifta om att organisera ett **minimum** av arbetarbrigader.” I mars 1927! Varför ett råd till toppen om att beväpna sig minimalt. Och varför inte en paroll till basen om att beväpna sig maximalt? Varför minimum och inte maximum? För att inte ”skrämja bort” borgarklassen, för att inte ”provocera fram” inbördeskrig. Men inbördeskriget var oundvikligt, och blev bara än grymmare eftersom det drabbade obeväpnade arbetare och dränkte dem i blod.

Moskva var mot att bygga sovjeter i ”arméns eftertrupp” - som om revolutionen är arméns bakdel! - eftersom man inte ville desorganisera eftertruppen för just de generaler som två dagar senare anföll arbetarna och bönderna i ryggen.

Genom att tvinga kommunisterna att underkasta sig Guomintang, och genom att skydda Guomintang med Kominterns auktoritet, stärkte vi borgarklassen och godsägarna.

Och vi försvagade bönderna genom att bromsa jordbruksrevolutionens och sovjeternas utveckling.

Försvagade vi arbetarna med parollen om ”minimal beväpning” - nej, inte parollen utan det artiga rådet om ”minimal beväpning” och ”sovjeter behövs inte” till de borgerliga ledarna? Ja, det gjorde vi. Är det då så konstigt att vi lider nederlag, när vi gjort allt för att försvåra segern?

Den mest korrekta, noggranna och frispråkiga förklaringen till denna politik har Vorosjilov lämnat. ”Bonderevolutionen”, sade han, ”kunde ha hindrat generalernas fälttåg i norr.” Ni bromsade revolutionen på grund av ett militärt fälttåg. Precis så betraktade Chiang Kai-shek frågan. Revolutionens utveckling kunde försvåra den ”nationelle” generalens fälttåg, förstår ni. Men revolutionen är ju de förtrycktas fälttåg mot förtryckarna. För att hjälpa generalerna bromsade och desorganiserade ni revolutionen. Och därmed förvandlades generalernas fälttåg till en spjutspets inte bara mot arbetarna och bönderna utan – just därför – även mot den nationella revolutionen.

Hade vi säkrat kommunistpartiets fullständiga oberoende och hjälpt det att beväpna sig med en press och en riktig taktik, hade vi givit det parollerna ”Maximal beväpning av arbetarna!” och ”Utvidga bondekriget i byarna!”, skulle kommunistpartiet vuxit inte bara från dag till dag utan från timme till timme, och medlemmarna hade härdats i revolutionär kamp. Parollen om sovjeter borde ha rests redan under massrörelsens första dagar. Varhelst det fanns minsta möjlighet skulle mått och steg ha vidtagits för att förverkliga sovjeterna. Soldater skulle dragits in i sovjeterna. Visserligen

skulle jordbruksrevolutionen ha desorganiserat de så kallade revolutionära arméerna, men den skulle också ha smittat fiendens kontrarevolutionära arméer. På denna och endast denna grundval hade det varit möjligt att gradvis smida en verkligt revolutionär armé, det vill säga arbetarnas och böndernas armé.

Kamrater! Vi har fått lyssna till Vorosjilovs tal, inte folkkommissarien Vorosjilov utan politbyrå-medlemmen Vorosjilov. Talet är en katastrof. Det är samma sak som ett förlorat slag.

[Rop från oppositionens bänkar: ”det är rätt!”]

Trotskyj: Vid mötet med Kominterns exekutivkommitté i maj förra året förpassade ni slutligen Chiang Kai-shek till reaktionens led, men satsade istället på först Wang Jingwei och sedan Tang Shengzhi. 28 maj skrev jag ett brev till Kominterns exekutivkommitté. ”Denna politik kommer oundvikligen att lida skeppsbrott”. Vad föreslog jag? Så här skrev jag ordagrant. 28 maj skrev jag: ”Det enda rätta vore om mötet begravde Bucharins resolution och ersatte den med en kort resolution på några få rader. För det första skall inte bönderna hysa någon tilltro till ledarna för Guomindangs vänster, utan bör istället bygga sovjeter tillsammans med soldaterna. För det andra bör sovjeterna beväpna arbetarna och de radikala bönderna. För det tredje måste kommunistpartiet försäkra sig om absolut oberoende, starta en dagstidning och ta ledningen över uppbygget av sovjeterna. För det fjärde måste man omedelbart ta över godsägarnas jord. För det femte måste man omedelbart avskeda den reaktionära byråkratin. För det sjätte måste man snabbt ta itu med de förrädiska och kontrarevolutionära generalerna. Och slutligen måste den allmänna inriktningen vara för upprättandet av en revolutionär diktatur med hjälp av arbetar- och bondedeputerades sovjeter.” Jämför detta med: ”Det behövs inget inbördeskrig i byarna”, ”Skräm inte medlöparna”, ”Irritera inte generalerna”, ”Minimal beväpning av arbetarna”, och så vidare. Detta kallar man bolsjevism! Medan vår ståndpunkt i politbyrån kallas... mensjevism. Först vänder ni ut och in på er själva och sedan bestämmer ni er orubbligt för att kalla vitt för svart. Men tyvärr för er stöder den internationella mensjevismen – från Berlin till New York – Stalin-Bucharins politik i Kina, och de solidariserar sig med er politiska linje i Kina fullt medvetna om vilket resultat den leder till.

Inse att det inte handlar om att Guomindangs medlemmar begått förräderi, eller om höger och vänster bland kinesiska armébefälhavare, eller engelska fackföreningsmedlemmar, eller kinesiska och engelska kommunister. När man åker tåg ser det ut som om marken rör sig. Problemet är att ni satte ert hopp till personer som det inte gick att lita på, ni underskattade massornas revolutionära skolning. Den viktigaste förutsättningen i denna skolning är att inympa misstro mot reformister, dunkla ”vänster”-centrister och vacklare i allmänhet. Det bästa måttet på denna misstro är bolsjevismens överlägsna förmåga. Unga partier måste skaffa sig och anamma denna egenskap. Men ni har handlat och handlar i rakt motsatt riktning. Ni ger de unga partierna förhoppningar om att den liberala borgarklassen och fackföreningarnas liberala labour-politiker kommer att utvecklas åt vänster. Ni hindrar de engelska och kinesiska bolsjevikernas skolning. Där har ni källan till de oväntade ”förräderier” som alltid drabbar er.

Om ”centrismen” och de ruttna stödets politik.

Oppositionen varnade för att er politik oundvikligen skulle innebära en mensjevistik utveckling av det kinesiska kommunistpartiet. Men varningen ledde bara till att oppositionen fördömdes. Vi varnar er nu med övertygelse för att det brittiska kommunistpartiet under inflytande från den politik som ni prackat på det oundvikligen kommer att förgiftas av centrism och försonlighet. Utan en tydlig förändring av kursen kommer konsekvenserna för det brittiska kommunistpartiet att bli lika svåra som för det kinesiska partiet. Och detsamma gäller Komintern i sin helhet.

Det är hög tid att inse att Bucharin-Stalins centrism inte klarar händelsernas prövningar. Historiens största händelser är revolutioner och krig. Centrismen har genomgått den kinesiska revolutionens

prövning. Revolutionen tvingade det kinesiska kommunistpartiet att försöka dra beslutsamma slutsatser från vacklande direktiv. Det var därför det av nödvång kom att utvecklas mot mensjevism. På grund av det exempellösa sammanbrottet för er politik i Kina måste ni en gång för alla bryta med den politik som tvingade er att under svårast möjliga förhållanden lita till ruttna stöttor.

Näst efter revolutioner är krig de största historiska prövningarna. Redan på förhand sade vi att kriget inte kommer att lämna utrymme för den stalinistiska och bucharinska sicksackpolitiken, sidostegen och undanflykterna, det vill säga den centristiska politiken. Det gäller hela Kominterns ledning. De utländska kommunistpartiernas ledare behöver bara genomgå ett enda prov, besvara en enda fråga: är du beredd att dag som natt rösta mot ”trotskismen”? Men kriget kommer att ställa dem inför betydligt hårdare prövningar. Uppenbarligen har politiken gentemot Guomindang och den angloryska kommittén dock fått dem att vända blickarna mot Amsterdams och socialdemokratin högsta ledningar. Hur ni än vänder och vrider på er – det var den angloryska kommitténs linje att lita till Amsterdambyråkratins ruttna stöd, och General Council utgör den sämsta delen av denna byråkrati. I händelse av krig kommer ni om och om igen att snubbla på ”övertaskningar”. De ruttna stöttorna kommer att rasa under er. Kriget kommer att leda till en skarp splittring av Kominterns nuvarande ledning. En del kommer att anamma Amsterdams ståndpunkt under parollen: ”Vi vill försvara Sovjetunionen på riktigt, vi vill inte vara en handfull fanatiker.” En annan del av Europas kommunistpartier, vi tror definitivt att det kommer att bli den största delen, kommer att inta Lenins och Liebknechts ståndpunkt. Det kommer inte att finnas plats för Stalins mellanställning. Tillåt mig att rakt ut säga: det är därför vi anser att allt detta tal om en handfull oppositionsmedlemmar, generaler utan trupper, osv, osv är så ytterligt löjligt. Bolsjevikerna fick höra det mer än en gång, både 1914 och 1917. Vi kan klart och tydligt förutse vad morgondagen bär i sitt sköte och vi förbereder oss för det. Oppositionen har aldrig varit så övertygad om att den har rätt. Aldrig tidigare har den varit så enad som nu.

*Zinovjev och Kamenev: Helt riktigt.*⁵

Trotskyj: Under ett krig finns det heller inte utrymme för en gradvis centristisk kräftgång i den **inhemska politiken**. Alla motsättningar kommer att hårdna, klassmotsättningarna kommer att bli hårdare, frågorna kommer att ställas rakt på sak. Man måste ge klara och exakta svar.

Vad behöver vi i tider av krig: ”**Revolutionär enhet**” eller ”**Union sacré**”? Borgarklassen har tänkt ut en speciell politisk linje för perioder av krig eller hot om krig, nämligen ”sammällsfred” eller ”**Union sacré**”. Innebörden i detta rent borgerliga begrepp är att de borgerliga partierna, inklusive socialdemokratin, i tider av krig måste tysta ner alla skillnader och diskussioner, även de interna diskussionerna, i syfte att söva och lura massorna. Egentligen är det onödigt att påpeka att vårt parti, som i fredstid inte har något som helst politiskt att dölja för arbetarklassen, i ännu högre grad måste följa den linjen under kriget. I krigstider är politikens renhet och klarhet, hur djupa banden till massorna är, en fråga om liv och död. Det var därför vi, trots att vårt parti är ojämförligt mer centraliserat än de borgerliga partierna, mitt under brinnande inbördeskrig tillät de skarpaste diskussioner för att på mest demokratiska sätt besluta i alla de grundläggande politiska frågorna. Det var det oundvikliga pris som partiet betalade för att utarbeta och stärka en riktig linje och befästa sin revolutionära enhet. Det finns – eller rättare sagt, det fanns så sent som igår – kamrater som trodde att vår ledning efter Lenins död var så ofelbar att partiet inte längre behövde kontrollera den. Vi för vår del tror precis tvärtom. Idag krävs mer än någonsin i vårt partis historia en genomgång och förändring av ledningen. Vi behöver ingen hycklande ”**Union sacré**” utan en ärlig revolutionär enhet.

I tider av krig går det inte att driva en obeslutsam centristisk politik. Den måste gå antingen åt höger eller vänster, det vill säga antingen slå in på termidors eller oppositionens väg. (Oro i salen)

Är termidor ett möjligt sätt att vinna kriget? På det hela taget är det inte uteslutet. Den första

⁵ Som bekant höll inte Zinovjev och Kamenev ut så länge. - LT.

åtgärden vore att upphäva monopolet på utrikeshandeln. Ge kulaken möjlighet att fördubbla sin export och import. Möjliggöra för kulaken att suga ut mellanbonden. Tvinga fattigbönderna att inse att kulaken är deras enda utväg. Öka och stärka byråkratins, administrationens, betydelse. Förbise arbetarnas krav som varande alltför mycket ”skråtänkande”. Inskränka arbetarnas politiska utrymme i sovjeterna, ändra förra årets valordning och gradvis förskjuta den till förmån för dem med egen-domar. Det vore termidors väg. Dess namn är **kapitalism på avbetalning**. Lägre befäl bestående av kulaker och högre befäl bestående av borgare och intellektuella skulle leda armén. Seger längs denna väg skulle påskynda övergången till en borgerlig utveckling.

Är det möjligt att segra på det proletära sättet? Ja, det är möjligt. Inte bara det. Hela världssituationen visar att det är det säkraste sättet att segra i händelse av krig. Men då måste vi först skingra den politiska skymning, där alla katter verkar gråa. Kulaken till höger är vår fiende. Lantarbetarna och fattigbönderna till vänster är våra vänner. Vägen till mellanbonden går via fattigbonden. Vi måste skapa ett politiskt klimat där borgarklassen och byråkratin inte kan använda armbågarna för att knuffa arbetarna åt sidan och säga: ”Det här är inte 1918, grabben!” Arbetarklassen måste kunna säga: ”I år [1927] har vi inte bara mer mat, vi har också ett starkare grepp om makten än 1919.” Denna väg inte bara möjliggör segern, den är också säkrast. Bara denna väg kommer att ge oss stöd från underklassen i Polen, Rumänien och resten av Europa....

Kan stalinismens centristiska linje leda till seger? Den linje som vacklar mellan de två lägren, först lovar att återuppliva kulaken, adoptera hans son och vårda hans sonson, och sedan obeslutsamt övergår till att skapa grupper av fattigbönder. Som ändrar valordningen, det vill säga Sovjetkonstitutionen, från år till år, först till kulakens förmån och sedan mot honom, och därefter som i norra Kaukasus, återigen till hans förmån. Som vänder sig till förrädarna Chiang Kai-shek, Wang Jingwei, Purcell och Cook och samtidigt förvirrar basen. Kan denna linje leda till seger? Den linjen tvingade 29 oktober 1926 vår politbyrå att utfärda ett otroligt dekret om Kina, som förbjöd att inbördeskriget skulle spridas till de kinesiska byarna, som förband oss att inte driva bort medlöparna det vill säga borgarklassen, godsägarna och generalerna. Eller det andra direktivet, som uppmanade den liberala borgarklassen att ge arbetarna ett minimum (!!!) av vapen. Denna inriktning ökar ivern hos vissa men dämpar den hos andra, samtidigt som den inte vinner över någon. Den förlorar ”vännen” Wang Jingwei, och förvirrar kommunisterna. Det är en inriktning som innebär ett ständigt famlande efter ruttna stöd. I tider av fred kan en sådan linje drivas hur länge som helst. Men under krig och revolutioner måste centrismen antingen svänga kraftigt åt höger eller vänster. Redan nu kan vi se hur den splittras i en höger- och en vänsterflygel. Båda växer hela tiden på mittens bekostnad. Denna process kommer oundvikligen att påskyndas. Om kriget drabbar oss kommer processen att bli feber- artad. Det är oundvikligt att den stalinistiska centern kommer att smälta samman. Mer än någonsin behöver partiet oppositionen för att rätta till linjen och förhindra att den revolutionära enheten bryts och partiets medlemmar, dess viktigaste kapital, splittras. Med en riktig politik, en klar linje, och under inverkan av de objektiva villkoren, kommer de bolsjevikiska proletära medlemmarnas stora majoritet att kunna omforma politiken och slå in på en fast revolutionär väg, inte av rädsla utan av övertygelse. Det är detta och endast detta som vi eftersträvar. Lögnen om försvar endast på vissa villkor, lögnen om två partier, och den föraktliga lögnen om uppror – dessa lögnar kastar vi tillbaka i ansiktet på dem som förtalar oss.

[En röst från oppositionens bänk: ”Hör! Hör!”]

Trotskyj: Men skadar inte oppositionens kritik Sovjetunionens auktoritet inom den internationella arbetarrörelsen?

Att ens ställa en sådan fråga är otänkbart för oss. Att ställa frågan om auktoritet på detta sätt är värdigt den katolska kyrkan eller feodala generaler. Katolska kyrkan kräver att de troende erkänner dess auktoritet utan frågor. Revolutionärer ger stöd samtidigt som de kritiserar, och ju mer deras rätt att kritisera är, ju mer hängivet kämpar de för att bygga och stärka sitt parti. Kritiken av de stalinis-

tiska misstagen kan givetvis minska stalinisternas ”oomtvistliga” och uppblåsta auktoritet. Men denna auktoritet utgör inte revolutionens och republikens grundval. En öppen kritik och korrigerande av misstagen visar för det internationella proletariatet att regimen har en inre styrka, och att den under de mest fiendliga förhållanden ändå kan arbeta fram en riktig linje. Oppositionens kritik och de resultat den redan uppnått, och ännu mer kommer att uppnå i morgon, ökar i denna mening oktoberrevolutionens auktoritet. Kritiken stärker revolutionens auktoritet, inte genom att få det internationella proletariatets blinda förtroende, utan tack vare dess revolutionära förtröstan. På så sätt ökar vår internationella försvarsförmåga.

Resolutionsförslaget från politbyrån säger: ”Krigsförberedelserna gentemot Sovjetunionen innebär varken mer eller mindre än en utvidgning av klasskampen mellan den imperialistiska borgarklassen och det segerrika proletariatet.”

Är detta rätt? Helt rätt. Men resolutionsförslaget fortsätter: ”Alla som, liksom oppositionen i vårt parti, betvivlar krigets karaktär... etc.” Betvivlar oppositionen krigets klasskaraktär? Nonsens! Inte alls. Det finns inte ens några antydningar om det. Bara den som själv gått vilse och försöker trassla in andra i labyrinten, kan påstå något annat. Men kan denna övergripande klasskaraktär som ingen av oss bestrider, fungera som täckmantel för varje blunder och reträtt? Nej, den kan och får inte vara en sådan täckmantel. Om vi på förhand och för evigt tar för givet att den nuvarande ledningen är den enda tänkbara och rätta ledningen, då framstår all kritik av ledningen som ett förnekande av det socialistiska fäderneslandets försvar och en uppmaning till uppror. Men en sådan inställning innebär ett förnekande av partiet. Enligt er kommer partiet om det blir krig bara att finnas till för försvarsändamål. Hur försvaret skall gå till kommer partiet att få höra av någon annan. Eller på ett enklare och mer kortfattat sätt: Är oppositionen på något som helst sätt tveksam till att försvara det socialistiska fäderneslandet? Inte det minsta. Vi hoppas inte bara kunna delta i försvaret, utan också kunna lära en del till andra. Tvivlar vi på att Stalin kan utarbeta en riktig linje för det socialistiska fäderneslandets försvar? Ja det gör vi, i allra högsta grad.

I sin senaste artikel i **Pravda** ställer Stalin följande fråga: ”Är oppositionen verkligen mot att Sovjetunionen skall segra i de förestående striderna mot imperialismen?” Tillåt mig att upprepa: ”Är oppositionen verkligen mot att Sovjetunionen skall segra i de förestående striderna mot imperialismen?” Vi lämnar det faktum att frågan är oförskämnd därhän. Vi tänker inte uppehålla oss vid hur Lenin noggrant karakteriserade stalinisternas metoder – att Stalin var oförskämmd och illojal (titta i Lenins testamente!) Vi ska besvara frågan såsom den är ställd. Bara vitgardister kan vara ”mot att Sovjetunionen skall segra i de förestående striderna mot imperialismen”. Oppositionen är **för** att Sovjetunionen skall segra. Den har bevisat det och kommer att fortsätta att bevisa det i handling, på ett sätt som inte står någon efter. Men Stalin är inte intresserad av det. Han har en helt annan fråga i åtanke, en fråga som han inte vågar uttrycka. Nämligen: ”tror oppositionen verkligen att Stalins ledning inte kan garantera Sovjetunionens seger?” Ja, det tror vi.

Zinovjev: Det är rätt!

Trotskyj: Oppositionen tror att Stalins ledarskap gör segern svårare.

Molotov: Och partiet?

Trotskyj: Ni har kvävt partiet. Oppositionen anser att Stalins ledarskap gör segern svårare. Under den kinesiska revolutionen insisterade oppositionen på detta. Händelserna har på ett skrämmande sätt bekräftat våra farhågor. Vi kan inte vänta på en lika katastrofal inrikespolitisk prövning innan politiken ändras. Varje verklig oppositionsmedlem, varje oppositionsmedlem som inte är en bedragare, kommer i händelse av krig att inta den post som partiet anförtrot honom, vid fronten eller bakom frontlinjen, och kommer att göra sin plikt ända till slutet. Men inte en enda oppositionsmedlem kommer att avsäga sin rättighet och skyldighet att innan eller under kriget kämpa för att rätta till partiets linje. Detta har alltid varit fallet i vårt parti, ty det är den viktigaste förutsättningen

för seger. Sammanfattningsvis: För det socialistiska fäderneslandet? Ja! För den stalinistiska linjen?
Nej!